



# ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία, κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

**Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.**

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνη, κι' όταν έχω ένπανάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει. Συνδρομητάς θά άρχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι, και 'σαν Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν, και εις τήν Ελλάδα όλην — όδικα νάζω κι' έντροπήν. Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **όκτα φράγκα είναι μόνο.**

Γιά τα ίενα όμως μέρη — **δύο φράγκα και 'σέ χίρη** Κι' ένα φύλλο έν κφετζή — έντες συνδρομητάς, κι' όσομο τόν παρή δέν δίδαι — θά τόν φάγ μαύρο σίδι. Γράμματά και συνδρομή — άπ' εύθείας προς έμέ. Γιά τή σάρρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δέκαρη.

Εικόθηξη τού Σεπτεμβρίου, παντού κατάρα κι' όργη Κυρίου.

Πούντος τετρακόσα, δύο και σαράντα, κι' εύχαριστιμένοι πάντες κατά πάντα.



**Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.**

Π. — 'Στής Φασούτας τήν παραστασιόν έπιγής, βρέ κολλήγα ;  
 Φ. — Άκούς εκεί, βρέ Περικλή... και μ' έρωτας άν 'πήγα ;  
 Π. — Γιά τίς μου τί 'κατάλαβες ;  
 Φ. — "Αν ή ψυχή σου θέλη νά ζήσης κάπως άνθρωπος και σύ, παληροτεμπέλη, προς άλλους κόσμους πύταξ, μακράν όδόν πορεύου, και ζήσε μόνο με τόν νού και μόνον όνειρεύου, τήν πρώτην πρώτην άνοιξειν αύτής τής γής φαντάσου, κι' ιδέ τής Τέχνης τάματα νά τρέιουν έμπροστά σου, κι' έκίνη σαν Βασίλισσα τής σίκουμένης όλης, με ροδοπέταλα χρυσών νά ραίνεται κανιστρον, άρμονικά ν' άντιλαλή τών Αθηνών ή πόλις και νά σκερπά τά όωρα της και τών Μουσών τόν οίστρον, κι' όπου όμαθούν τά φτερωτά κι' ακούραστά της άτιχ ή γή ν' άρωματίζεται, ν' άνοιγώνται Παλατια, με τόνωμά της πλάς βιολός και πέτρα νά κριάται κι' άπάνω οι Βασιλικαίς πορφύραις νά κυμάται.

πού χρεωστεί τόν Όλυμπον και τήν θεότητά του 'στην πέτρα που 'πέλιχσε τό χίρι του Φειδία. Τού κόσμου τό παρθενικόν και πύανον μειδίκμα, τήν άσπιλον νεότητά, τής Τέχνης τό θυμίκμα, όλην τήν πρώτην βλάστησιν τής χίρσου γής και στείρας, τόν άπαλόν και μουσικόν τής τραγωδίας ίκμβον, τούς καγχασμούς, τούς σαρκασμούς, τά βήλη τής σατύρας, τά διαφροστεφανώματα, τού πνευματος τόν θρίκμβον, φιλοσοφίαν κλειούσαν κι' άμέριμον γελώσαν, τήν πάγκαλον, τήν άρβαστον, κι' άγγλικήν του γλώσσαν, τών Υμηττειών μελισσών τόν βόμβον και τό μέλι του Πλάτωνος συμπόσιον με τόν Άριστοτέλη, τήν έρσην και φλογεράν κι' άκράτητον όρμήν, τήν πλάσιν τήν άθάνατον, που με Θεούς ώμίζει, όλα θά τάβρης ζωντανά σ' έκίνην τόν Ερωμά, που 'σκαλασε 'στό μακρότερο τόν Πραξιτέλη ή σμίλη.

'Ελα με φως νά θυμωθής 'Ανάσχη; άθανάτου και πίας τόν έρίγδουπον νά προσκυνήσης Διχ,

Κι' όστερα πύταξ με 'έμέ προς τόν λαόν έκίνην, που τόν μάγχαλον προσκυνεί τής Ρώμης Κωνσταντίνου,



και 'στου Χριστου του μαρτυρου δροσιου την πηγη  
 κι' ιδη το ξυλον του σταυρου 'στου Καισαρος τας χειρας  
 πως νικηφρον φερεται 'στου Βυζαντος την γην  
 και των Αιγυπτων θαυμασα περιλαμπρι πορφυρα

Κύττα, καυμένη Περικλή, πώς θάλλ' ή νέα Ρώμη!...  
 εκεί τόν κράτος του σταυρου κι' ή δόξα του κι' ή ρώμη...  
 μ' αυτό τόν νέον λαβρον σκιρτα ή κόσμος ολος  
 και τής Σοφίας του Θεου φεγγεβολει ή θόλος,  
 τής πίστεις τού καύχημα, ή νέος Παρθενών,  
 που πλημμυρει τού καλλος του τού φως των ουρανών.

Κύττα καλά τόν εσχατον κλειών Αυτοκρατορών.  
 προς την υστάτην του κραυγήν ή Κόδρος άπαντα,  
 κι' εκεί προς την Έπτάλορον των γαλανών Βοσπόρων  
 ζαστερωμένους ουρανός άστράπτει και βροντα.  
 'Εσίγησαν ή λιγυρά των Χρυσοστόμων Πινυ  
 κι' ουδέ τρυφα ψυχή και νους με φθόγγος θεοπιστίους,  
 ή τελευταία έθρασα τού Κωνσταντινου νυξ  
 κι' άσπαζεται τούς ευγενείς και τούς Γενουσησιους.

Πώς άλαλαζον μαινεται νέον Περσών τού σμήνος  
 και 'στην Σοφίαν άντηγούδν βρονται τής Σαλαμίνος  
 και των Αισχύλων ή βοή: « Ελλήνων παιδες έτε,  
 έν τούτων νικα, δράματα, και 'στον σταυρον θαρραίτε. »  
 Τόν Κωνσταντινον πνεύματα περικυλούν άόρατα,  
 ή Μαρθών κι' ή Σαλαμις από μακράν μυκάται,  
 ή θάλασσα σκαπαζεται με άσπίδας και με όδρατα,  
 ή Σέρξης καταισχιγνεται, ή βάρβαρος νικαται.

'Άλλ' όχι... βλέπω, Περικλή, νεκρόν τόν Κωνσταντινον  
 κι' ή Σκύθης τόν πατέρι βαρής την σπάθην άνατείων.  
 Τό και κραύγασ' έκαλλος εξ ιερου πυρός  
 πως δέν θα στίφη κερυφην τούτουδν στίμμα,  
 ουδέ τούτουδς πόλεμος 'στο μέλλον ιερός  
 τά σπλάγγνα έψασμένους γης δέν θ' αλακώση με αίμα.

'Οϊ!... 'στου Κόδρου κρύπτεται την λατρευτήν πορφύρα  
 τού Κωνσταντινου τού σπαθι κι' ή περιφεραια,  
 κι' όμοιου αιώνος με Δαυιδ και με Πινδάρων λυρα  
 τόν πρώτον και τόν εσχατον της δόξης Βασιλεία.

'Ο κόσμος έζησε πολυ και δέν νεαζει πλέον  
 κι' έπί τού τάφου, Περικλή, αυτών των Βασιλέων  
 θρηνούμεν σήμερα κι' έμεις την εύκλειαν των θρόνων  
 και την σφριγώσαν ζωνίζιν των παιδικών μας χρόνων.

Κλάψε τού γήρας της ζωής να μη τού κλαιω μένος  
 κι' αυτών τόν κόσμον, Περικλή, τού θνήσκοντος αιώνος.  
 με' δλον τού φως τού πλουτου του και των έπιστημών  
 νεμίζω πως τρισκότεινος τόν πλάκωσ χειμών.

'Ετσι κι' έμένα με' έκαμε ή Φαύστα να φλεγίζωμαι  
 κι' εκόχλαζε, βρέ Περικλή, τού στήθος μου σαν χύτρα,

κι' Ιρώναξ' από μέσα μου χωρίς να συλλογίζωμαι:  
 « Ω Τίγγη παμβασιλίσα, Θεά παρηγορήτρα,  
 και προς εδω την όψιν σου την άμβροσια στρίψε,  
 και με' ένθυμησες ιεράς τούς έκλεκτούς σου τρέφε  
 κι' ή πλουτος άς βουβαινεται κι' άς νεκροσπαζώννεται  
 και πάς πιστός σου πρόμαχος άς δαφνοστεφανώννεται.

« Ω κόρη κι' έγκαλλόπισμα της γής της ουρανίας,  
 ώ δέσποινα μελωδιών κι' Αγγέλων άρμονίας,  
 έξύπνα πόθος μυστικούς 'στον λήθαρον τού πλήθους,  
 συγχινει, ένθουσιάζε, φύσα ζωήν 'στους λίθους,  
 και μέσ' από τάποκρυφα των καρδιών μας βαθη  
 ξεριζώνε τα χαμηλά και σιχαμένα παθη.

» Τήν νέον πλάσιν σφέρωσε και γίμισε με' έλπίδα,  
 πατρής πατρις άάλαζε και κρούσε την άσπίδα,  
 σβισε την όψιν με νερόν από χρυσός λαγίνου,  
 όνόματα κελιάδες σκηπτονων πανυνητών,  
 σύ μονη κορματάραχη της Ρωμηοσύνης γίνου  
 και τούς βλαστούς σαγήνεσε των πορφυρογενήτων.

» Δώσε κι' έμού τού Φασουλή  
 μαλαλό και γνώσι πηό πολλή  
 με τούς Ρωμηούς να φλυαρώ  
 κι' έμμάτρως να παρλάρω  
 για τόν κακό μας τόν καιρό  
 και τόν ψυχρό μας φλάρω. »

Αυτά που λές καθ' έαυτον ή κακομοίρης είπα  
 κι' άνεψα με ή Πολιτική χειρμπαρινα πίπα,  
 κι' έβήγα' από τού Θιάτρου με κουτέλο βαρύ  
 κι' ένώ της Φαύστας έκριναν την τραγωδιαν ολοι  
 ξεροφθιμέν' άγόρασα κουλούρια και τυρί  
 κι' έπιαρα σπέρτα και καπνό από τόν 'Αποστόλη.

Κι' εις ένα Έσπλωσα μακρού τού Ζαχαράτου πάγκο  
 και όπό μεσίτας 'ρώτησα πως 'βρίσκειται τού φράγκο.  
 κι' άμισως μούλθαν κατά νουν τά τόσα κολαφίσματα,  
 τού Πύργου και των Πρηνιών τά τρομερά ψηφίσματα,  
 ή μούχλα τού Ρωμαίικου κι' ή κόπρος τού Αιγείου,  
 τού όνοατό ξεραντώμα τού πρώτου Γιωργίου,  
 ή πακτωλός ή χαρτινος ψυρολιμοκοντόρων,  
 κι' εκείν' ή συνεδριακίς της Λίσχης των έμπορών,  
 όπου κουβίντας έγιναν άπ' ολους γνωστικαίς  
 κι' ή Παππαγάννης 'μίλησε κι' ή Σκλίπας κι' ή Μπεκίς,  
 και ρήτορες γλυκύθογγοι έδειχθησαν πολλοί,  
 κι' είπε κι' ή Καλλιόπουλος, που γαλιικά πουλει.  
 πως για να βγάλη τάκτι του και για να ξεθυμανη  
 ολους τούς μαστραπαδες του γαλιιά καρφά θα κάνη.

Κι' ή Βόγλης είπε πρώτος φανερά  
 πως πρέπει να σταλή άνεσφορά  
 σ' Έκεινον, που τά πάντα έφορε  
 και όδλου δέν τά πείνει σεβάρ,  
 άλλίως άς βρούμε ταμπουρά.



Ὁ τῆς Φαύστας ποιητής,  
τραγῳδίας δυνατῆς.

Κι' ὁ Ζαχαρίας εἶπε πῶς ὀφείλου  
ἀναφορὰ καμμία νὰ μὴ στείλουν,  
κι' ὁ Βασιλεὺς ἂν εἶναι ὅτῃ Δανίᾳ  
γνωρίζει τί τραβᾷ ἡ κοινωμία.

Και τὸ σχεῖνι δὲν ἔπαυε καθέννας νὰ τεντώνῃ  
κι' ἔμμοιρολόγει κι' ἐκλαίγει τὸ χάλι τῆς γενεῆς του.  
Κι' ὁ Ζαχαρίας πιάστηκε μετὰ τοῦ Παππαντώνῃ  
καὶ παρ' ὀλίγο κόντεψε νὰ φάῃ τῆς χρονιάς του.

Κι' ὅλ' ἡ Δίσχη ἐγολώθη  
κι' ἓνας ἄλλος ἰσηκώθη  
ἄδελφός τοῦ Ζαχαρία,  
Ζαχαρίας Ζαχαρίου,  
κι' ἔγινε μιὰ φασαρία  
κι' ἓνας χαλασμός Κυρίου!...

Ἄλλὰ τοὺς ἐφιλιώσαν οἱ ἄλλοι παραλαίπαι  
κι' ὁ Ζαχαρίας γελαστός καὶ χωρατεύων εἶπε:  
«Μὲ συμπάθειο, Παππαντώνῃ,  
νὰ μὴν τρῶς πολὺ πεπνὸν  
καὶ λιρώσης τὸ σεντόνι.»

Κι' ὁ Κατελιούζος μὲ φωνὴ καθάρια σὰν κρυστάλλι  
ἐπρότεινε τὸ σχέδιον ἀναφορᾶς σπουδαίας,  
κι' ἡ κάτωθεν ἀναφορὰ ὅσον Ἄνακτ' ἀπεστάλη  
συντόμως συνεψίχουσα τὰς ἰθνηκὰς ἰδέας.

«Τοιγαῦτοι οὖν καὶ τοιγαροῦν  
πεισοθέντες μετὰ λύπης  
πῶς ἡ κοιλιάς μας γουργουροῦν  
καὶ Σὺ ὅτ' ἔξινά λείπεις.

Φοβούμενοι μὴ ζητηθῶν  
γὰ τῆς κοιλίας μας ζύστραι  
καὶ τάντερά μας τυλιχθῶν  
καὶ γίνων κουβαρίστραι.

Οἱ πάντες καταφεύγομεν ὅτῃ εὐνοίαν τὴν Σὴν  
καὶ σπείσω ὅτι χεῖς ἴσμεν κ' εἰς γούν ἀπελευσόμεθα.  
καὶ νὰ γυρίσῃς ἡγήγορα, καὶ χρῆ καὶ δαί θρῆσαι.  
τόχ' αὐρίων τρεῖς χεῖρες τῆς σήμερον ἰσόμεθα.»

Τοιαῦτα συνεψήφισαν κ' ἔβουξε ὁ τόπος  
κ' ἴσως καὶ τὸν Διάδοχον νὰ πᾶν αὐτοπροσώπως,  
γὰ νὰ τοῦ πῶν πῶς μὲ τὰ σκριπ καὶ μὲ τὰ φαινιγγὶ γράζων.  
κ' ὅλα τὰ ἔμπορπῶλα τὸν Κώστα μας πειράζων,  
καὶ τοῦ λίνε «Κωνσταντάρη,  
δὲν μὰς ἔμεινε πέντε.»

Καὶ γὰ τῶν φόντων ῥώτησα τὴν τρέχουσαν ἀξίαν  
καὶ μερικὸι μ' ἀπήντησαν ἀποῦ κακοῦ σου θέλει.  
κ' ὁ Ράλλης λέν πῶς ἄλλῳσι καὶ μὲ τὸν Εὐταξίαν,  
ἀλλ' εὐτυχῶς ἐτέλεσσε κ' αὐτὸ τὸ κῶσος μὲ κέλι.  
κ' ὁ Λεμονῆς τοὺς μίλιπες σὺν Νέστορας ἀρχαίος  
πῶς εἶναι μέγξ κ' ἡ πατρίς παρὰ Θεοῦ κ' ἀνθρώποις.  
ἀλλῆως ἂν ἡ μῆτις των δὲν ἔπαυε ταχέως  
πολύ θὰ ἔπρηζε τὰς τύχας τῆς Ευρώπης.

Καὶ τὸ κλεινὸν πτολιεθρον ἱερώμα τῆς Παλλάδος  
κ' ῥώτησα τί γίνεται κ' ὁ Λόρδος τῆς Ἑλλάδος,  
καὶ μοῦπαν ὅτι κάθηται καὶ κάνει μπουμπουληθρικός  
καὶ πότε πότε κυνηγᾷ ὅτ' Ὁ Χίλι σιταρήθρικός.

Καὶ πόνος τὸ κεφάλι μου ἐπιζέ βαρὶς  
κ' ῥώτησα τί γίνεται κ' ὁ κάψο-Θωδωρῆς,  
καὶ μοῦπαν ὅτι βρισκείται καὶ πάλι ὅτ' ἀπανιὰ  
καὶ μὲ τοὺς νέους λόγους του κ' ἀλλοτρίωτα προγράμματα.  
θὰ σηκωθῆ ἔδῃ πιθαμαὶ ἡ τριχα τοῦ ντουμπι,  
γιατὶ γερὰ τὰ κότσα του βαστοῦν καὶ ὅτ' ἡράματα.  
κ' αὐτὸς ἀπ' ὅλους τὸν λαὸν καλλίτερα γνωρίζει  
καὶ παλαμῆδα φαίνεται πῶς τοῦ ξανακυρίζει.

Κ' ἐτέντωσα τὰ πόδια μου σὶ μὴ καρέκλ' ἀπάνω  
καὶ τὰ ξερὰ μου βλέποντας κ' ἀδύνατα κανιὰ  
γὰ τὸν περιπλανώμενο μιλῶστα Καρπαῆνον  
κ' ῥώτησα ἂν ἔγινε ἀπ' τὴν Κερκλιονία.

Καὶ κεννίζων, Περικλῆ,  
μὲ μερὰκι θεριακλῆ,  
εἶπα ὅτῃν πέρα τῶ :  
ἀπροσφιλεις μευ πετριώται.

Ὁ Ῥωμὸς γνωστὸν ὅς κανῶ — πῶς ὅτ' σκῆρι μου ἀνέθη,  
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σονορμει  
μὲ ἔνοδοχῶτο Σόδη, — ὅδ' ὅτ' λάδι τρεῖς ὅτ' ἔδῃ,

πότε πᾶ θάλλῃ κ' αὐτὸς  
Κυβερνήτης Ζηλευτός,  
ὁ τῆς Ῥαρτας Καρπαῆνος,  
ὁ μακρὺς, ὁ πελεκάνος,  
ποῦμι γλῶσσα σὺν φαλλίδι  
καὶ μὴ μίση δακτυλίδι,  
γὰ ν' ἀφήσουν εἰ κοιτοὶ  
τὰ μεγάλα των καπρίτια,  
καὶ νὰ παίζουσι κ' αὐτοὶ  
τὴν ὀρθὴ τὴν καμηλίτια,  
ποῦ μὲ ξένοιστη καρδιὰ  
τὴν ἐπαίξαμε παιδιὰ ;

Δὲν ἔπαυσα καὶ μὴ στιγμῆ μὲ λύσσα νὰ φουμάρω  
καὶ νὰ παραξελπώνωμαι καὶ νὰ παραλιμάρω  
ὅς ὅτου πλῖον ἔδωσαν τὰ τελευταία φῶτα,  
τοῖστῆστιν ἔγινε Ρωμὸς καὶ γαίδαρος σὺν πρώτα,  
κ' ὅς ὅς μου σὶ παρκακλῶ τὸ τακτικὸ λεμπουτῆ...  
II. — Δίξου βροχῆν ἀπὸ ζυλίας ὅτῃ ράχη σου, ταιφούτῃ.

### Λόκειον μοναδικὸν κ' ὄντως Ευρωπαϊκόν.

Ἄν ἀλήθῃ διαπλάσων τῶν τέκνων σας ποθῆτε  
ἀμείως εἰς τὸ Λόκειον Μακρῆ καὶ Μάνου ἴτε.  
Γνώμας γ' αὐτὸ δὲν εἶναι ὅδ' . . . καθ' ὅλα ἐντελὲς  
καὶ δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ ὅτι καλὸ κ' ἂν λῆς.  
Αὐτὸς ὁ Μάκος κ' ὁ Μακρῆς—μεγάλῃ των τιμῆ—  
ποτὶ δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαράμι τὸ ψωμί,  
μ' αὐτοὺς μορφῶται κανεὶ ἐνὶ διασκεάζει,  
εἶκὲ κ' ὁ γῆρος τοῦ Φρασευλῆ προκόβει καὶ σπουδαίει.

### Θέματα θεατρικῶν καὶ Παραδαρμενικῶν.

Ἐπιτυχία δυνατῆ... μίξ' οἱ Παραδαρμενίος,  
γέλοια, χειροκροτήματα, κατακλυσμός καὶ φόρα,  
ὁ κόσμος ἀνυπόμονος ὅτου Τόσχα τοὺς προμῆται  
καὶ τῆς ἀστείας κριτικῆς ἰθρακευθῆ ἡ ψώρα.

### Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μηνὰ Χαμεδοπούλου Κατήγῃσι τελεία  
ὀρθόδοξος καθ' ὅλα καὶ Χριστιανική.  
πλούτιμον βιβλίον εἰς πάντα τὰ σχολεία,  
καὶ γλαφυρὰ τὴν γλῶσσαν καὶ περιεκτικὴ  
μὲ νέας ἐξηγήσεις καὶ διδάχας πλουσίας,  
κ' ἀντὶ ὀρχμηλῆς τιμᾶς καὶ ἡμισίας.

μὲ Χρισμὶ μὲ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,  
καὶ μὲ χρεῶ διχως ἄνθη, — ποῦταν ἔλτοτε μαμῆ.

Ἐκ του τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὀσῶς, του Ἰεροσολίμου κοινοῦτος πολῶς.